

SABIA, BURSA ȘI TEMPLUL: CROMWELL ȘI GENEZA ANGLO-SIONISMULUI

Octavian Dimarescu

Inc corect Politic

Martie 24, 2025

Sabia, Bursa și Templul: Cromwell și geneza anglo-sionismului

În istoriografia oficială a Angliei moderne, Oliver Cromwell (1599–1658) este adesea prezentat ca simbolul „eliberării religioase”, al parlamentarismului și al tranziției către ordinea constituțională. Totuși, o lectură mai atentă a acțiunilor sale – în special a redeschiderii porților Angliei pentru comunitatea iudaică sefardică în anul 1656 – relevă mai mult decât o simplă reformă religioasă: este vorba despre un moment fondator al ceea ce putem defini, cu prudență academică, dar fermitate conceptuală, drept anglo-sionism.

În 1290, regele Eduard I al Angliei a emis Edictul de Expulzare a iudeilor, pe fondul tensiunilor sociale și religioase provocate de activitatea economică a acestora, în special în domeniul împrumuturilor cu dobândă. Iudeii fuseseră deja supuși unor restricții severe încă din timpul domniei lui Henric al III-lea, inclusiv obligativitatea de a locui în cartiere speciale, de a purta semne distinctive și de a-și limita activitățile la câteva nișe economice marginale. Din 1290 până în secolul al XVII-lea, Anglia nu a avut, oficial, nicio comunitate iudaică organizată.

Situația s-a schimbat radical odată cu instaurarea Commonwealth-ului englez (1649–1660), regimul republicano-teocratic condus de Oliver Cromwell după executarea regelui Carol I. Cromwell, influențat de

ideile milenariste puritane, considera că reîntoarcerea iudeilor în Anglia era o condiție necesară pentru împlinirea profețiilor biblice legate de întoarcerea lui Hristos. Aceste idei circulau intens în cercurile nonconformiste protestante, fiind propagate, printre altele, de teologi ca Thomas Brightman și de publiciști milenariști precum John Dury.

În 1655, rabinul sefard Menasseh ben Israel (1604–1657), stabilit la Amsterdam, a venit personal la Londra pentru a pleda în fața lui Cromwell în favoarea readmiterii iudeilor în regat. Menasseh era reprezentantul unei comunități sefarzice influente, formată din refugiați portughezi care se stabiliseră în Olanda după expulzările din Peninsula Iberică de la sfârșitul secolului al XV-lea. Acești iudei aveau legături comerciale extinse în zona atlantică – în special în comerțul cu zahăr, tutun, sclavi și diamante – și întrețineau relații economice strânse cu coloniile olandeze din Caraibe și din Brazilia.

Conferința de la Whitehall din decembrie 1655, convocată de Cromwell pentru a analiza cererea lui Menasseh, nu a ajuns la un consens clar din cauza opoziției clerului anglican și a elitei comerciale engleze. În lipsa unui decret oficial, Cromwell a aplicat o strategie tipic modernă: a permis reîntoarcerea iudeilor de facto, fără a anula explicit edictul din 1290. Astfel, începând cu 1656, o comunitate iudaică – formată aproape exclusiv din iudei sefarzi portughezi – s-a stabilit la Londra, inaugurând prima sinagogă post-medievală (Bevis Marks Synagogue, inaugurată în 1701) și organizând un cimitir iudaic în Mile End.

Este important de subliniat că această readmisie nu s-a produs în numele unui umanism universal, ci a fost motivată de considerente economice și geopolitice foarte precise. Cromwell urmărea să atragă în Anglia capitalul iudaic circulant, expertiza financiară și rețelele comerciale sefarzice care puteau slăbi hegemonia Spaniei și a Imperiului Habsburgic. În plus, iudeii din Amsterdam dețineau o rețea bancară și logistică esențială în competiția navală dintre Olanda și Anglia pentru supremația în Atlantic.

În acest punct al istoriei apare o mutație subtilă, dar decisivă: fuziunea între ambițiile imperiale anglo-saxone și rețelele comerciale iudaice devine o alianță de sistem. Nu este vorba despre o simplă coabitare, ci despre constituirea unui bloc ideologic și financiar care va structura geopolitica lumii moderne. Cromwell, poate fără să o înțeleagă pe deplin, a deschis calea unei paradigme în care statul protestant devine garantul intereselor financiare iudaice, iar capitalul iudaic devine aliatul indispensabil al imperialismului anglo-saxon.

Această alianță se va perfecționa în secolele următoare, odată cu fondarea Băncii Angliei (1694), consolidarea London Stock Exchange (1801) și sprijinul acordat de elitele financiare britanice pentru proiectul sionist începând cu Declarația Balfour (1917). În acest sens, Cromwell este nu doar figura unei rupturi teologice sau a unei revoluții politice, ci inițiatorul arhetipal al anglo-sionismului – adică al acelei

alianțe strategice, doctrinare și financiare care a transformat lumea creștină într-un vehicul al dominației globaliste.

În mod simbolic, ceea ce începuse ca un act de „toleranță” s-a transformat într-o reconfigurare structurală a ordinii europene. Dintr-o civilizație ierarhică, spirituală și organică, Europa s-a transformat treptat într-un sistem contractual, mercantil și mecanic. În locul Cetății a venit Bursa; în locul Altarului – Templul financiar. Cromwell nu a fost doar un dictator puritan, ci arhitectul unei lumi în care capitalul devine criteriul unic al legitimității, iar Tradiția este dizolvată în numele progresului, creditului și circulației.

Astăzi, când asistăm la prăbușirea ordinii internaționale postbelice și la reapriinderea conflictului între suveranitate și globalism, lecția cromwelliană rămâne vitală: în spatele fiecărei „reforme” se află un proiect ideologic. Și în spatele fiecărei alianțe geopolitice se ascunde un interes spiritual sau anti-spiritual. Dacă Europa vrea să renască, trebuie să redescopere rădăcinile sale și să rupă pactul cu Templul profan care, de la Cromwell încolo, i-a uzurpat coroana.